

TONGEREN. DE KLOOSTERGANG.

overblijfsel te vinden. Ware dit het geval, de naam der stad zou waarschijnlijk den toeristen gemeenzamer klinken. Toch zegt men, dat de aan St. Maternus, den patroon der stad, gewijde kapel, die in 1804 werd afgebroken om den doorgang te maken van de markt naar de Vrijthof, nog sporen vertoonde van haar oudste vestiging en in een afbeelding van de zon in het frontispice, boven den ingang, althans een herinnering bewaarde aan den heidenschen Apollotempel, welks plaats zij eens innam. En ziet, als wij ten slotte de markt hebben bereikt en onze blikken nog niet dadelijk omhoog gaan langs de schoone lijnen van Onze Lieve Vrouwen, dan blijkt werkelijk de Romeinsche tijd in Tongeren nog niet vergeten. Op die uitverkoren plaats in het gezicht van raadhuis en hoofdkerk, waar een historische stad haar grootsten burger pleegt te eeren, staat op een door speren omgeven voetstuk van steenblokken het beeld van een oud-Germaanschen hoofdman. Het is de Belgische Herman. Een klein meisje weet het ons te vertellen: „Ambiorix” en zij voegt er ter verklaring bij „c’était le chef des Eburons”.

Het stadhuis vraagt niet lang onze aandacht. Het is een eenvoudig gebouw van baksteen met hardsteen versiering, bordes en fronton, waarin het jaartal 1738 en twee wapenschilden, die door de Fransche republikeinen zijn afgebikt. Bij den grooten brand van 1677, door het Fransche garnizoen uit Maastricht aangestoken, werd het oude stadhuis vernield en eerst in het genoemde jaar werd de herbouw begonnen, die in 1754 nog niet voltooid schijnt te zijn geweest.

De geschiedenis der Onze Lieve Vrouwenkerk klimt uit den aard der zaak op tot den bisschoppelijken tijd. Zal voor de oudste kerk wel een veilig plaatsje gezocht zijn binnen het Romeinsche castellum, zij heeft met niet minder waarschijnlijkheid in den ondergang der Romeinsche heerschappij gedeeld. De volgende, die door Ogier, graaf van Loon, gebouwd werd en in 804 door paus Leo III zelf in tegenwoordigheid van Karel den Groote werd gewijd, heeft een bezoek gehad van de Noormannen met het overbekende gevolg. Weer spreekt de geschiedenis van een verwoesting in 1178 door Gerard graaf van Loon tijdens zijn oorlog met den Luikschen bisschop, onder wiens wereldlijk gezag Tongeren reeds bij het einde der tiende eeuw was gekomen en van nieuwe vernielingen in den oorlog met Brabant in 1212. Nu zal het met die verwoestingen wel gegaan zijn als met zoovele van vroeger en later tijd, die voornamelijk het inwendige schaadden en uitwendig alleen een herstelling noodig maakten. Maar in 1240 bleek het toch raadzaam een geheel nieuwe kerk te bouwen, daar de oude te veel geleden had. Alleen de romaansche kloostergang, met zorg gerestaureerd, is van dat oudere gebouw een overblijfsel.

In den eersten tijd der gothiek begonnen, draagt de tegenwoordige kerk de duidelijke sporen niet in eenmaal afgebouwd te zijn. De toren is zelfs verscheidene eeuwen jonger en ook het koor is van later tijd. Toch schaadt het in geen enkel opzicht aan de majestueuse schoonheid van het geheel en ook als men uit het hooggewelfde schip in den soberen kloostergang komt, ondervindt men geen verstoring van stemming. Eigenlijk behoort ook de gothiek vooral bij de kerk zelf, bij een kloostergang veel en veel meer het romaansche karakter. Die simpele ronde bogen, die rijen van sierlijke maar eenvoudige zuiltjes, het past alles zoo uitnemend bij de stemming, die een kloostergang als zoodanig reeds suggereert. Jammer slechts, dat de hof in het midden te zeer verzorgd is om de